

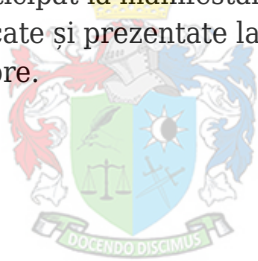

S-a născut la 3 august 1955, în Iași. A studiat Școala militară de ofițeri activi de tancuri și auto „Mihai Viteazul” din Pitești, apoi Universitatea „Politehnica” - Facultatea de inginerie mecanică, specializarea mașini și echipamente termice, Universitatea „Spiru Haret”, Facultatea de Drept. A urmat cursul postuniversitar de management logistic și cursul postuniversitar unic de conducere pentru ofițeri ingineri (Academia Tehnică Militară). Este doctor în științe inginerești (domeniul electronică și telecomunicații, mecatronică).

A publicat:

- „Monitorizarea și comanda electronică a sistemului de răcire al automobilului”, Editura Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă” Brașov, 2007, I.S.B.N. 973-8415-38-1.
- „Îngerul a strigat - In memoriam Veron”, epigrame, catrene, poezii, Editura Arvin Press - București, 2007.
- „Mică ești eternitate - In memoriam Veron”, epigrame, poezii, Editura Inspirescu - SatuMare, 2019.
- „Pădurea se-nchină”, poezii, Editura Inspirescu - București 2019.
- Articole în reviste de specialitate.

A participat la manifestări științifice de specialitate (congrese și conferințe): comunicări științifice publicate și prezentate la sesiunile NATO care au avut loc la Bruxelles și în majoritatea țărilor membre.

EROI

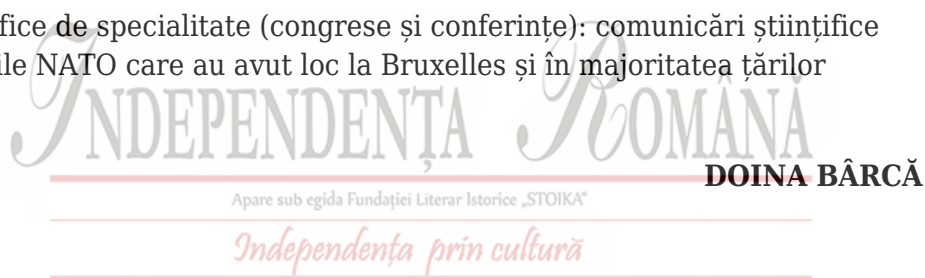
E atâta liniște pe stradă, ca-n cimitire de eroi
Și-n van speranța de-ai mai revedea vreodată,
Căci firul derulat al sortii, nu-i mai aduce înapoi,
Pe cei plecați la lumea dreaptă, dealtădată.

Atunci când somnul mă prinde prin cârciumi,
La ore mai mici decât ochii mijii printre pleoape,
Gândesc că moartea nu-i rolul ce să-l asumi,
El nu se învață, îți iese din prima să te îngroape.

Și totuși, moartea-i doar o stare temporară,
În care rând pe rând se duc cei dragi, ai noștri.
Se descompun și-au dispărut a doua oară,
Noi, tot privind, cu gândul îndreptat la aștri.

De ce-i visez atât de des pe cei plecați la cer,
În scene dragi, familiare, dar pline de neînțeles.
Eu sunt convins că nu-mi vor lămuri nici-un mister,
Dar tot mă bucur și-i ascult cu mare interes.

ROMÂNUL

Hoinar printre cete păgâne românul se duce,
Muncește din greu, înjură și-și face o cruce.
Pleacă odată cu gândul și va dispărea tortura
Că-n țara lui este pribeag și vajnică-i ura.

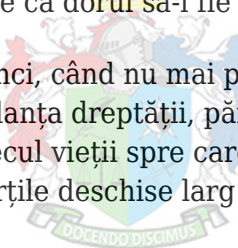
Românul este năluca ce se înalță și moare,
În plină splendoare, când doare mai tare.
O poartă a vieții, speranță, dar nu e vital,
Să stea încătușat în acea sferă de cristal.

Poate oricând să dispară prin poarta deschisă
Să-și fluture-n vânt aripa de dor și viața promisă,
Iar urma ce-o lasă pe cer, o glorie a vieții eterne
Stă mărturie că este român și binele discerne.

Precum un chirurg la inimi deschise tânjește
La casa cu floarea din glastră ce încă-i zâmbește,
Și așteaptă destinul să sune sorocul de-ntors,
Să-și vadă iar neamul ce multe lacrimi i-au stors.

Poarta vieții scârțâie din balamale a jale profundă,
Lumea e mare, omul e greu prin ea să pătrundă.
Din haos se-aude un cântec de leagăn pribeag
Ce face ca dorul să-i fie stăpân și pe acest meleag.

Și atunci, când nu mai poate să îndure ocară,
Iar balanța dreptății, părtinitoare-și înfige ghiara,
Farmecul vieții spre care purcede va fi doar un vis,
Cu porțile deschise larg spre cer, în paradis.

PĂDUREA

Mă afund în pădurea gândului curat
Unde-mi sunt copacii pernă de-nserat
E muritoare noaptea la lumânări de licurici
O viață am fost hoinar, azi odihnesc aici.

Cresc frunză plăcere cu mierlele-n cor,
De verdele supt de la iarbă mi-e dor.
Doresc să reasc din cenușa unui stejar
Vis să-mi hrănesc într-o tîpsie cu jar.

S-a transformat o frunză ruginie în vioară
Iar vântul, drept arcuș pe strune-i zboară.
Concertul inedit adună vietăți nocturne
S-asculte urletul de lupi printre columne.

Eu nu știu, niciodată, să definesc ajunge,
Frânturi de amintiri ce timpul îl străpunge
Am strâns un fulger într-un pumn voios
Pădurea să asculte un murmur duios.

Mă doare lumina lăsată-n poiana măiastră,
De-o tânără fată, plecată să intre sihastră

Chiar înainte ca zborul spre lumea deschisă
S-o cucerească, să-i fie depeșă emisă.

Singurătatea-i oglinda din noi ce omoară
Refuzul de doi, peronul pustiu dintr-o gară.
Un tren al speranței, vagonul cu ușile-nchise
Covorul de frunze ce toamna-l întinse.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură